

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Fitxer 02CIIPCEM1

XV legislatura · tercer període · sèrie C · número 280

Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya

Sessió 2, dimarts 8 de juliol de 2025

Presidència de la Sra. Maria Pilar Castillejo Medina

Sessió 2 de la CIIPCEM

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya (CIIPCEM) s'obre a ****. Presideix Maria Pilar Castillejo Medina, acompanyada del vicepresident, Josep M. Jové Lladó, i de la secretària, Carme Renedo i Puig. Assisteix la Mesa el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Hi són presents [Christian Soriano García](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Francesc de Dalmases i Thió](#) i [Carme Renedo i Puig](#), pel G. P. de Junts; [Josep M. Jové Lladó](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Sergio Macián de Greef](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Andrés Garcia Berrio](#), pel G. P. Comuns, i [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra[membres comissió].

Assisteix a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Pla de treball de la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països

Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per Part del Regne d'Espanya (tram. 394-00003/15). Debat i votació de les propostes.

La presidenta

Comencem la Comissió d'Investigació sobre Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per Part del Regne d'Espanya. Ja ho direm poques vegades més, eh?, el títol, que és molt llarg.

Pla de treball de la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per Part del Regne d'Espanya

394-00003/15

El primer punt de l'ordre del dia és l'aprovació del pla de treball. El tenim separat en dos blocs, la part corresponent a infiltrats i la part corresponent a Pegasus. No sé si voleu que fem vot per separat d'algun dels punts o podem votar tot el pla de treball d'infiltrats en primer lloc. Cap problema?

Doncs, vots a favor del pla de treball? I jo. Molt bé.

Abstencions?

I vots en contra?

Sergio Macián de Greef

Presidenta, me gustaría poder justificar el sentido de voto, si es tan amable, en dos minuts, porque además yo no me quedaré luego a las comparecencias de esta catterba de grupo y asociaciones separatistas ¿no?

Pero sí que creo que es vergonzosa la propia asistencia en esta comisión, presidida por usted, los planes de trabajo que aquí se han presentado, que solo pretenden criminalizar a la policía por cumplir por su deber.

Las infiltraciones en colectivos radicales antisistema y separatistas son perfectamente legítimas cuando hay indicios de que se puede poner en riesgo la seguridad y la unidad de España.

Los agentes infiltrados entendemos que han hecho absolutamente su trabajo, para evitar que quienes odian a España, pues, puedan seguir actuando impunemente. Y su deber, pues, era protegernos mientras ustedes confabulan por destruir la nación que les paga.

Y, sí, aquí también incluyo al partido Socialista, que ha abandonado cualquier compromiso con la unidad nacional. Derogaron la sedición, rebajaron la malversación, han concedido una amnistía ilegal -por más que diga Pumpido lo contrario-, pretender expulsar a la Policía Nacional y a la Guardia Civil, otorgando sus competencias en materia de inmigración y de seguridad de puertos y aeropuertos a los Mossos d'Esquadra, y ahora se prestan a esta farsa de comisión, promovida por separatistas, para atacar a quienes defienden la unidad nacional.

Nosotros no vamos a participar en esta pantomima de comisión y queremos darle todo nuestro apoyo a los policías nacionales, que hicieron su trabajo, y también a los funcionarios del Estado, que llevaron a cabo su espionaje, absolutamente necesario cuando se da un golpe de estado y aquellos que lo han dado manifiestan que "ho tornaran a fer".

Muchas gracias.

La presidenta

Hi ha cap grup que vulgui intervenir per contestar *el alegato* de VOX? En aquest cas...

Christian Soriano García

Quasi per al·lusions, pràcticament, al que deia el senyor Macián.

Molt ràpidament, nosaltres, com sabeu, ens hem abstingut a aquest pla de treball i ho fem simplement perquè el que volem fer és posar en marxa l'inici de la tramitació d'aquesta comissió. Ho volem fer per veure, per saber què va passar, com va passar i quines circumstàncies s'hi van donar.

I al senyor Macián només dir-li que el focus d'aquesta comissió, almenys com a Socialistes ho encararem així, no serà sobre els agents, sinó sobre qui va decidir com s'actuava, per què actuava i en quines condicions actuaven aquests agents.

Sense cap tipus de presumpció, sense cap tipus de previsió, nosaltres el que farem és saber escoltar, saber veure i saber analitzar què va passar, perquè se'n puguin derivar les responsabilitats, si així pertoca, en les properes ocasions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Doncs, així es dona per aprovat el pla de treball de la part d'infiltrats, amb els vots a favor d'Esquerra, Comuns, Junts i la CUP, l'abstenció del PSC, i vots en contra de la resta.

En el segon lloc, votàriem el pla de treball del segon bloc, que és el bloc de Pegasus, l'espionatge a través de programari.

Vots a favor?

Abstencions?

Vots en contra?

Perfecte.

Doncs, aquest segon bloc també quedaria aprovat amb vots a favor de Junts, Esquerra, Comuns i la CUP, amb l'abstenció del PSC, i el vot en contra de VOX.

Perfecte. Doncs, una vegada aprovat el pla de treball, donàriem lloc a les primeres compareixences, i anem a buscar compareixents.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

La presidenta

Bé, si us sembla, comencem les compareixences. *(Veus de fons.)* Sí, ho estan acabant de preparar perquè s'ha de corregir.

Llavors, una mica per recordar el funcionament, farem primer les intervencions dels compareixents durant deu minuts com a màxim cada un d'ells. (*Veus de fons.*) I, com deia, primer els compareixents durant deu minuts cada un d'ells; després una ronda en què els grups parlamentaris podran intervenir durant un màxim de cinc minuts, també podem allargar-nos amb el temps; i després un segon torn de rèplica, donarem cinc minuts més a cada compareixent.

Potser deu minuts és un temps molt breu pel tema que estem tocant, i essent la primera intervenció, però tots ells van participar durant la legislatura passada en les respectives comissions. Les seves compareixences formen part de la documentació d'aquest pla de treball i, per tant, hem considerat molt important que tornessin a comparèixer per situar-nos en el punt de partida, però sí que ho hem fet de manera més reduïda que l'anterior vegada.

En primer lloc, el primer compareixent serà l'Antoni Maria Gavarró -ho dic bé?-, representant de l'Assemblea Nacional Catalana. Endavant.

Antoni Maria Gavarró (representant de l'Assemblea Nacional Catalana)

Bé, això és arribar i moldre. Bona tarda a tothom. Per centrar una mica la meva intervenció, penso que és molt oportú recordar una reflexió d'en Lluís Maria Xirinacs, que diu així: "Quan la por es fa llei, el coratge esdevé un deure".

A Catalunya vivim dins d'una estructura de poders on la llibertat, que sempre no es nega frontalment, no n'hi ha prou amb la censura, fins i tot d'aquesta cambra de representants, que es proclama fraudulentament com d'una democràcia lliure i plena. No n'hi ha prou amb la persecució policíaca i judicial dels qui protesten i incomoden fins a l'extrem de considerar-los "terroristes" per qualsevol fotesa.

No n'hi ha prou amb les condemnes desmesurades a polítics dissidents i artistes incòmodes a fi de capgirar el seu exemple cívic en un exemple de dolor inflingit.

No n'hi ha prou amb la revolta de la cúpula judicial contra el poder legislatiu que comporta la inestabilitat social més elemental. El poder, que se sap il·legítim i abusiu, per tots els mitjans al seu abast, difumina el seu temor per aquesta il·legitimitat per tothom, i ho fa a través de mecanismes com els que avui discutirem aquí.

Aquesta Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat i amb els programaris espia és un baluard de resistència a aquesta política de dissuasió de la participació política i, per tant, com a representant d'una entitat de la societat civil catalana que ha sigut víctima i ha patit la repressió i l'espionatge il·legítim de l'Estat espanyol, agraïm no solament la invitació que ens vau fer, i avui reitereu, sinó també el coratge -recordant les paraules de Xirinacs- de la seva creació i funcionament, perquè els abusos flagrants del *Reino de España* contra els drets fonamentals del poble català no poden quedar impunes, i aquesta comissió hi té un paper perquè no hi quedin.

Vivim un temps on, amb mesura creixent, no calen dictadures perquè el silenci s'imposi com a norma. Hi ha tècniques. Són uns temps on hi ha qui s'esforça per aconseguir fer realitat l'advertiment de Hannah Arendt, que diu així: "La llibertat es fa impossible no per la repressió directa, sinó perquè els humans perden la capacitat d'actuar junts i de parlar entre iguals."

Avui no ens han emmordassat, i per això jo soc aquí i vosaltres també sou aquí, però jo estic aquí com a representant de l'Assemblea Nacional Catalana, però molts decideixen no parlar. No callen per falta de veu, sinó per excés de por. És aquest efecte inhibitor, aquest fenomen que els anglesos en diuen *chilling effect*, que transforma els drets en riscos, l'expressió en delictes i la dissidència en sospita. Aquest temor difús, calculat i institucional, no és casual ni neutral, és una estratègia. No busquen una informació on anirem a fer la propera acció amb estelades o on farem un repartiment d'octavetes o on farem una encartellada. El que busquen és la por. Una manera de governar sense haver de prohibir de castigar, sense haver de condemnar, una nova forma de sociopatia política. El poder que no escolta ni castiga, sinó que fa callar abans que parlis.

Ens ho advertia també en Foucault: "Ja no cal que ens vigilin des d'una torre si som nosaltres mateixos qui ens limitem per por de la mirada, per por de l'algoritme, per por del jutge o del titular demolidor".

Aquesta por no només trenca vides. Nosaltres tenim alguns militants nostres que han patit moltíssim arrel d'això. Trenca, sobretot -i encara és molt més greu- el contracte social. Trenca la confiança que sosté una democràcia. Trenca allò que

Espru anomenava “el nervi secret del poble”, la seva capacitat de resistir, de somiar i de dir “no”, com cantava en Raimon.

La nostra societat, tant a Catalunya com a arreu, s'enfronta a una temptació terrible, la de normalitzar la por, la de creure que és millor no molestar, no protestar, no assenyalar les injustícies, i així, a poc a poc, deixem de ser ciutadans i ens convertim en clients d'un règim que tolera la llibertat sempre que no s'accedeixi.

Però per això som aquí. Per recordar que cap societat sana pot funcionar si la por s'hi asseu a cada assemblea, a cada mitjà, a cada aula, a cada plaça. Per afirmar que la llibertat no és només un dret, sinó una pràctica diària i compartida. Per dir alt i clar que no acceptarem un Estat que infiltra, que espia, que sanciona la dissidència com si fos un delictes. Recordem també Camus: “Resistir és l'única forma d'honestat en temps obscurs”.

I també m'agradaria recordar una cosa antiga, unes paraules que ens defineixen de l'Eiximenis: “Recordar-nos que el poder”, que ara abusa, “no és un privilegi diví, sinó una responsabilitat derivada del poble. Deia Eiximenis: “El rei és fet per lo poble i no lo poble per lo rei”.

Aquesta és, doncs, la nostra feina col·lectiva, retornar la paraula als qui l'han perduda, reapropiar-nos del dret de ser ciutadans sense por i reconstruir, amb serenor però amb fermesa, una societat que no demani permís per ser lliure.

I com retornem aquesta confiança a la nostra llibertat col·lectiva? Com desmuntem l'efecte inhibitori?

Dins d'un ràpid i modest balanç dels instruments del poder que difumina els seus temors entre tots nosaltres, hi trobem la llei mordassa, els delictes simbòlics del Codi Penal, la judicialització de la dissidència i l'estigmatització i criminalització mediàtica. Però avui som aquí per tractar la vigilància massiva amb Pegasus i altres programes, objecte d'accions judicials nostres i les infiltracions policials, pràctiques repressives contràries als valors fonamentals de la Unió Europea, especialment amb l'article 2 del Tractat de la Unió, que és una referència compartida, teòricament, tant pels poders vigents com pels dissidents, entre els quals ens trobem.

Si l'espionatge en Pegasus i Candiru vulnera l'article 17 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, el dret de la privacitat també, a base de facilitar un monitoratge

d'informació contínua de les víctimes, la infiltració policial -que és una cosa nova en aquesta jornada d'avui respecte a la de l'any passat- en moviments socials, com és el cas de l'independentisme, és molt més greu encara, no solament per la intromissió total en l'esfera privada de l'activista, utilitzat com a canal informatiu, sinó que, a més, obre la possibilitat d'estimular i manipular el col·lectiu amb accions concretes que interessa presentar al poder com a prova per mantenir les falses acusacions criminals de tot el moviment.

Són dos aspectes substantivament diferents. És molt més greu el tema de la infiltració, des de la nostra perspectiva, que no pas el Pegasus, que ja ho era moltíssim.

Sobre això, l'últim informe de la nostra entitat amb l'UNPO, penso que és bo, ja sé que és un rotllo, però penso que és bo que el llegeixi, perquè no és la nostra opinió, sinó que ve avalada per aquest organisme internacional.

Les autoritats espanyoles han recorregut àmpliament a l'ús d'eines d'espionatge il·legals contra el moviment independentista català. L'abril del 2022 es va revelar l'ús del programari espia Pegasus i Candiru contra almenys seixanta-cinc representants electes catalans, líders de la societat civil, activistes, advocats, periodistes, especialistes en alta tecnologia i els seus familiars per al període 2015-2021. Sis dels objectius eren membres de l'Assemblea Nacional Catalana.

L'informe de l'abril del 2023 del Comitè d'Investigació PEGA del Parlament Europeu sobre l'ús de Pegasus als països de la Unió Europea, afirmava que el Govern espanyol havia proporcionat fins ara informació limitada sobre el seu paper en aquest objectiu, invocant la necessitat de confidencialitat per motius de seguretat nacional. Això és especialment alarmant en el cas de les divuit de les seixanta-cinc víctimes objectiu del programa espia Pegasus que, segons el Govern espanyol, presumptament va ser autoritzat pel Tribunal, inclosa la de l'expresidenta de la nostra entitat, l'Elisenda Paluzie.

El Comitè PEGA també va denunciar que els procediments judicials, continua aquest informe de l'UNPO, progressen lentament, privant les víctimes d'una via legal ràpida i significativa a la qual tenen dret, en virtut de l'article 2.3 del PIDC#. El Ministeri de

L'Interior espanyol ha denegat fins ara l'accés als expedients pertinents, obstruint les investigacions externes sobre si s'han produït abusos contra els drets humans.

L'octubre del 2022, tres relators especials de l'ONU van expressar greus preocupacions sobre el tema i sobre l'augment del risc d'autocensura que té un efecte dissuasiu sobre el dret a la llibertat d'opinió i d'expressió a Catalunya.

L'octubre del 2023, l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa va aprovar la resolució 2513.22, demanant a les autoritats espanyoles que duguessin a terme investigacions efectives, independents i ràpides, i proporcionessin una reparació suficient a les víctimes en casos de vigilància il·legal. En el moment de redactar aquest informe, aquestes mesures encara no s'han implementat.

L'escàndol del programa espia Pegasus també va revelar cinc casos d'infiltració per part d'agents de la policia espanyola en moviments independentistes catalans i altres moviments socials entre el 2020 i el 2022. Aquestes pràctiques són explotadores i constitueixen un greu abús de poder a la privadesa -això ja ho diem nosaltres, ho dic jo aquí ara com a representant, no és part de l'informe de l'UMPO-, sobretot perquè es va informar que alguns agents de policia van mantenir relacions personals amb activistes per guanyar la seva confiança i obtenir informació, tot plegat, sense cap control judicial efectiu. I encara hi ha el cas de possibles infiltrats que utilitzen tàctiques similars a les de la policia oficial i amb vincles poc establerts amb aquesta policia. Per motivacions personals busquen un reconeixement i recompensa de l'Estat a canvi de passar informació. D'això no se'n parla mai i existeix.

La nostra entitat en aquesta qüestió es mou seguint dos principis. El primer, el de respecte i acompanyament a les víctimes, per la qual cosa no fem res que els augmenti el dolor o endarrereixi la seva rehabilitació personal i psicològica. I, la segona, és que no en fem molta difusió de tot això perquè no volem ser altaveu de la sembra del temor i la por, que és l'objectiu principal tant de les infiltracions com de l'espionatge.

No cal insistir, totes aquestes pràctiques vulnereu drets garantits per la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea, com la llibertat d'expressió, la intimitat, l'associació, la no discriminació per ideologia.

Hem de concloure, doncs, que Espanya manté una arquitectura democràtica, però aplica pràctiques sistemàtiques que silencien la crítica i la participació activa. És urgent una resposta institucional i ciutadana, tota junta, a escala estatal i a escala europea i també, molt, a escala catalana.

Ja que sóc aquí, demanem la derogació immediata de la llei mordassa, que forma part d'aquest cos; la reforma del Codi Penal per eliminar delictes sobre els símbols; el control públic efectiu dels serveis d'intel·ligència, no pot ser que no se sàpiga què fan o deixen de fer; la prohibició legal d'infiltracions encobertes sense autorització judicial concreta; investigació completa i moratòria sobre Pegasus i altres tecnologies d'espionatge.

I, per tancar, encara formulo tres demandes abusant de la seva atenció, que agraeixo. Caldria proveir un fons financer per poder fer front a les despeses que suposen les investigacions dels telèfons. També un fons per dur a terme les querelles necessàries, fins allà on sigui necessari arribar. Cal un pla, a més a més, unitari, tant de les forces civils com polítiques, per denunciar el tema a tots els estaments. És primordial protegir la societat civil, que som tots, i en aquesta protecció, la unitat d'acció democràtica és imprescindible.

Agraeixo la seva atenció i resto a la seva disposició per si volen fer preguntes.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies. Ara és el torn d'en Xavier Antich, com a representant d'Òmnium Cultural. Xavier, recordo que teniu deu minuts i que... Exactament. I aquí davant teniu el control horari. Ho podeu seguir a través d'aquí.

Gràcies.

Xavier Antich (president d'Òmnium Cultural)

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats, des d'Òmnium Cultural els agraiem l'oportunitat de comparèixer en aquesta comissió al costat dels companys d'Alerta Solidària, Irídia i l'Assemblea. En el nostre cas ho fem com a entitat compromesa amb els drets humans i les llibertats col·lectives, però també com a col·lectiu afectat per l'espionatge d'Estat, tant amb Pegasus com amb les infiltracions policials que

portem en aquesta comissió. Són dos fets gravíssims que, a més, s'inscriuen en el marc d'una estratègia de l'Estat espanyol per perseguir i criminalitzar l'independentisme.

Fa dos anys, Òmnium ja vam comparèixer a la comissió d'investigació sobre Pegasus i, com que recordava la presidenta que tota la documentació de llavors està incorporada en aquesta nova fase, avui no aprofundiré en el que ja vam explicar llavors i, per tant, concentraré la intervenció en dues parts. La primera sobre Pegasus, amb novetats respecte d'aquella intervenció, i la segona sobre infiltrats policials, ja que es tracta de dues cares de la mateixa moneda.

Vaig a la primera. Pel que fa al Catalan Gate, revelat fa més de tres anys per Citizen Lab, en el cas d'Òmnium s'hi han espiat, com a mínim, cinc persones al llarg de més de tres anys, en moments políticament claus, i mentre Jordi Cuixart, llavors president de l'entitat, era a la presó.

Ja vam explicar en aquella compareixença anterior tota la casuística de cadascuna de les persones espiades, i que es va vulnerar no només el seu dret a la intimitat i el secret de comunicació, sinó també el dret de manifestació, a la participació política d'associació, i fins i tot, que n'hi havia alguns casos, el dret de defensa i a un judici just.

Ja el 2022, Òmnium, coordinadament amb la resta de víctimes, vam impulsar una campanya de denúncia internacional a la Unió Europea, al Consell d'Europa i a Nacions Unides, així com a diverses organitzacions internacionals de drets humans i a la premsa internacional. Des de llavors, a Òmnium, hem mantingut aquesta incidència internacional, fent arribar informació precisa a totes aquestes instàncies, a la Comissió Europea per a l'elaboració de l'informe de l'estat de dret, a diferents estats que han participat, ara fa no massa, a l'examen periòdic universal d'Espanya a l'ONU. Hem fet intervencions orals i escrites al Consell de Drets Humans i, recentment, al Comitè de Drets Humans de l'ONU. I, a més a més, hem aportat informació i hem estat en contacte continu amb diverses organitzacions internacionals de drets humans, com Amnistia Internacional o Front Line Defenders.

De manera concreta, a la Unió Europea, per detallar el que hem fet i el que n'ha sortit, a la Unió Europea, la Comissió d'Investigació no només va denunciar la manca

de cooperació del Govern espanyol, sinó que va determinar que el marc legal espanyol per a l'ús de programari espia és opac, que la supervisió judicial és purament formalista i insuficient per protegir els drets fonamentals i que no existeixen mecanismes efectius de control ni de rendició de comptes. La Comissió d'Investigació, tot això, no Òmnium.

Per això, el Parlament Europeu va demanar a l'Estat espanyol que fes una investigació completa, justa i efectiva, que cooperés amb els tribunals, que depurés responsabilitats, que reformés la llei del CNI i que no utilitzi la seguretat nacional per vulnerar drets fonamentals. Això pel que fa a la Unió Europea.

Al Consell d'Europa, l'assemblea parlamentària també ha condemnat l'ús de Pegasus amb finalitats polítiques i ja fa un any que també va demanar a Espanya que informi sobre l'ús d'aquest programari, que investigui de manera independent tots els casos i que imposi sancions als responsables. Més enllà d'aquestes institucions europees, també diversos relators especials de Nacions Unides van expressar la seva preocupació pel fet que l'espionatge estigués motivat per l'activitat política de les víctimes, destacant que era pacífica. Van dir que és molt greu l'efecte inhibidor que provoca en la llibertat d'expressió i el dret a la participació pública, i van demanar al Govern espanyol explicacions, reparació i garanties de no repetició.

I finalment, aquesta darrera setmana, el Comitè de Drets Humans de l'ONU també ha criticat Espanya per l'escàndol del Catalan Gate.

Malgrat totes aquestes peticions internacionals, l'Estat espanyol no ha fet res. Hi ha almenys vint-i-cinc querelles interposades per les víctimes. Estan disseminades a diferents jutjats i la majoria estan sense resposta clara o amb obstacles processals.

En el cas d'Òmnium, pocs dies després que l'escàndol es fes públic -insisteixo, ja fa tres anys-, van presentar una querella criminal contra l'NSO Group a Israel i contra les seves filials a Luxemburg, i també contra qualsevol altra persona física o jurídica que pogués quedar-ne involucrada.

El punt en què estem ara, com molts altres, és que els Mossos ens han demanat els telèfons per fer ells una nova pericial, ja que el jutjat no ha acceptat ni l'informe de Citizen Lab ni la pericial independent. Evidentment, no els hi hem entregat.

Pel que fa a les infiltracions policials en organitzacions juvenils, moviments socials, sindicats universitaris i diferents entitats dels Països Catalans, volem traslladar algunes consideracions, i és que l'espionatge per infiltració és un mètode molt criticat internacionalment, i a Espanya, tanmateix, la legalitat vigent preveu la infiltració només en el marc d'un procediment penal i sota control judicial, i això no ha existit. No parlem de terrorisme o narcotràfic, sinó de societat civil i espiar societat civil és una ingerència severa que disminueix la democràcia i vulnera drets humans.

L'existència de vincles, com s'ha demostrat entre diferents policies infiltrats, demostra que estem davant d'una operació coordinada d'espionatge contra part de la societat civil dels Països Catalans, sota una estructura jeràrquica encapçalada pel ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska.

Òmnium ens hem posat, com sabeu, a disposició de les persones i organitzacions afectades, hem impulsat accions legals i polítiques, tant a Catalunya i a l'Estat, com també a instàncies internacionals, per denunciar uns fets que atempten contra el dret a la intimitat, la llibertat d'associació, i que constitueixen un tracte denigrant.

L'estiu del 22 vam requerir per la via administrativa al Govern espanyol que deixés d'infiltrar policies i captar confidents. El Govern espanyol va respondre per escrit, admetent, i fins i tot justificant, la infiltració de policies en un document que el Ministeri de l'Interior va enviar a Òmnium Cultural. En aquest document el Ministeri considera legítim, adequat i pertinent col·locar agents encoberts en aquestes organitzacions dins del marc del que en diuen són les pràctiques habituals en la prevenció del terrorisme, basant-se, segons el ministeri, en accions i estratègies literalment violentes del moviment català favorable al referèndum.

Poc després de la infiltració, va arribar també a Òmnium el cas d'Òscar Campos, un militant independentista de les comarques gironines, víctima d'una infiltració policial amb una relació sentimental induïda per extraure informació del seu entorn. És un cas esgarrifós, com segurament saben, per la durada, per les implicacions emocionals, pel trauma i per la sospita que ha generat i que és inacceptable en una democràcia. Quan l'Òscar va patir aquesta greu violació de la seva intimitat i els seus drets polítics i civils, era treballador d'Òmnium Cultural, a més de formar part, a través de diverses militàncies, com a activista en diverses organitzacions. Per això

vam presentar una querella conjuntament amb l'Òscar i les altres organitzacions afectades, la CUP, Ateneu Popular de Girona, la Federació d'Entitats Socioculturals de Salt i l'Associació No al Racisme de Salt-Girona. Bé, el passat mes de gener, cinc-cents dies després, va ser desestimada amb una ridícula resolució de quatre pàgines, cosa que és d'una gravetat immensa l'opacitat de l'Estat i la judicatura davant d'aquests fets tan extraordinàriament greus. Per això hem presentat un recurs a l'Audiència Provincial i arribarem fins on calgui perquè s'esclareixin els fets i es depurin responsabilitats.

I la setmana passada, al Comitè de Drets Humans de Nacions Unides també es va considerar molt preocupants i mancades de garanties judicials les infiltracions policials de la policia espanyola. La resposta de l'Estat, en canvi, va ser silenci i evasives. I tenim, si em permeten, fundades sospites que aquestes pràctiques continuen actives i, per tant, reclamem la seva aturada immediata i un compromís de no repetició.

Per acabar, si em permeten, compartiré amb vostès unes conclusions. Espiar amb Pegasus o espia amb polícies infiltrats són dues cares d'una mateixa moneda. Una intrusió brutal a la vida de les persones i un atac a drets fonamentals, com la llibertat d'expressió, de pensament, d'associació o de reunió pacífica. L'espionatge, d'altra banda, no afecta només a les víctimes directes, sinó a tot el seu cercle, tant personal com professional, i és una eina, a més, de persecució i desmobilització d'un moviment polític, pacífic i democràtic.

Malgrat -i això és molt rellevant-, considerem que tots els organismes internacionals assenyalen, denuncien i alerten de la perillositat i gravetat d'aquestes pràctiques d'espionatge, malgrat això, la judicatura espanyola i el Govern espanyol no tenen voluntat d'identificar els responsables, de depurar responsabilitats o d'assumir-ne les conseqüències.

El fet que els mecanismes de control que estableix la llei siguin tan mínims i, per tant, ineficaços provoca la situació que avui estem denunciant. L'existència de centenars de persones a qui se'ls ha espia sense que a data d'avui coneguem les raons.

Milers de ciutadans i ciutadanes observem amb impotència com l'Estat no és capaç de preservar un dret fonamental com aquest.

I acabo amb una nota. Com a president d'Òmnium Cultural, els demano, en tant que representants dels grups polítics del Parlament, que actuïn amb contundència institucional i responsabilitat democràtica. L'espionatge i les infiltracions policials són una persecució de l'independentisme i una greu amenaça al sistema democràtic.

La defensa dels drets fonamentals és innegociable i la persecució i criminalització ideològica ens recorden un passat massa present encara. Cal que l'aparell judicial i policial de l'Estat deixi d'actuar amb normes hereves d'un règim amb el qual mai no han trencat. Cap Estat que es consideri democràtic pot deixar impunes aquests fets tan greus de persecució política i ideològica.

I per això els demanem que posin en marxa les iniciatives parlamentàries que considerin oportunes per derogar la llei franquista de secrets oficials; per reclamar i vetllar que les actuacions policials s'ajustin a la legalitat vigent; per sol·licitar informació i, en cas d'observar una il·legalitat, informar les autoritats pertinents, i per garantir que hi hagi control judicial i parlamentari del que fa el CNI o els agents policials.

Exigim, en definitiva, que impulsin les iniciatives necessàries per depurar responsabilitats i garantir la no repetició.

Moltíssimes gràcies per l'oportunitat que ens han donat, i també resto a la seva disposició per respondre a les seves preguntes.

Gràcies.

La presidenta

Sí, moltes gràcies, senyor Antich. A continuació és el torn del representant d'Alerta Solidària, en Martí Majoral. Endavant, Martí.

Martí Majoral (representant d'Alerta Solidària)

Sí, hola, bona tarda, a tots i a totes. Gràcies per haver-nos fet partícips de nou d'aquesta comissió. Vaig venir fa uns dos anys i mig i vaig exposar, amb força més temps del que disposaré ara, el que coneixíem sobre la figura dels infiltrats. Em

basaré ara en aquesta part de la comissió, a les infiltracions, deixant per altres compareixences més endavant el tema de Pegasus i el programari espia.

En aquella intervenció que jo ja vaig fer fa dos anys i mig, vaig procurar fer una exposició tècnica però no avorrida del marc legal en què s'emparen les figures dels agents encoberts o els agents d'intel·ligència o d'informació, fent una mica la comparativa que jo ara molt resumidament faré per tal de situar-nos una mica de nou tots i totes, perquè sinó potser no s'acabaran d'entendre algunes referències. I és molt senzilla.

Aquella figura que nosaltres podem veure regulada en una llei lògicament pública i transparent a la qual hem tingut tots accés, que és la llei d'enjudiciament criminal, preveu en el seu article 282.bis la figura de l'agent encobert, que és aquell que pot, sota una identitat suposada falsa, actuar en un entorn ics. I, en canvi, el que ens hem trobat, i estem debatent avui aquí, és aquesta figura de l'agent d'intel·ligència, l'agent d'informació, que és el que està regulada en unes normatives que queden opaques, perquè, segons els consells de ministre, que decideixen aprovar quines són les matèries que queden sota l'empara de la llei de l'any 68, de secrets oficials de l'Estat, i, per tant, queden tapades i nosaltres no hi tenim accés.

Així tot, si ens fixem bé en la figura, anem a dir pública i ben legislada, de manera oberta, clara, amb tots els controls democràtics, parlamentaris, etcètera, el que veiem és que té una sèrie de limitacions d'actuació que no podem entendre que l'altra figura es peti directament. Partim de la base que aquesta legislació tan ben acurada és perquè l'Estat dona permís a una persona per infiltrar-se, per vulnerar una sèrie de drets fonamentals que estan recollits a la Constitució espanyola, i la mateixa Constitució espanyola el que preveu és que determinats drets fonamentals, drets humans, per dir-ho en terminologia internacional, poden ser restringits, limitats, si bé s'han d'ajustar a una sèrie de característiques, uns supòsits molt concrets.

Doncs, bé, quins són aquests supòsits molt concrets? D'entrada, el principi de legalitat, que estableix que hi hagi una llei que ho prevegi, que hi hagi una llei que reguli quins són els supòsits, i estem parlant de supòsits de màxima criminalitat: organitzacions terroristes, organitzacions de tràfic de persones, de drogues, criminalitat en majúscules.

El segon principi és el principi de judicialització, és a dir hi ha d'haver un control judicial. No podem permetre que hem proclamat uns drets fonamentals al principi de la Constitució espanyola i després, per una norma de tercer grau, algú s'ho pugui petar sense cap mena de supervisió. El principi de judicialització vol dir que hi ha d'haver un jutge que ho autoritza, ho supervisa i que veu que es va ajustant en tot moment aquella intervenció policial al marc legal.

Finalment hi ha un principi, el de proporcionalitat, que no només opera sobre el policia encobert de la llei d'enjudiciament criminal, sinó que opera sobre tota mena d'actuacions policials, fins i tot amb una càrrega policial, per dir-ho d'alguna manera, en tota mena d'actuacions policials. El principi de proporcionalitat és aquell que diu, a grossos termes, fa dos anys i mig ho vaig exposar amb molt més detallat, però a grossos termes, si per aconseguir un bé petit s'ha de causar un gran dany, doncs, no té cap mena de sentit. Hi ha mesures que es poden utilitzar menys lesives per aconseguir les mateixes finalitats, doncs, és obligat anar per aquests camins.

Dit així, el que ens trobem és que emprar la figura de l'agent d'intel·ligència, l'agent d'informació que nosaltres hem patit fins a sis vegades el conjunt dels Països Catalans destapats en aquests darrers anys, el que veiem és que és com matar mosques a canonades. S'utilitza un mitjà absolutament desproporcionat per fer unes coses que no revesteixen de gravetat, per investigar gent que no ha comès delictes i que, en tot cas, el que ha fet és cridar a manifestar-se, organitzar-se, assistir a assemblees, etcètera.

És a dir, des d'un punt de vista de l'Estat, no es compleixen els requisits formals per autoritzar aquests polícies a infiltrar-se i a vulnerar sistemàticament aquests drets proclamats com a bàsics per la mateixa Constitució espanyola, ni tampoc, des d'un punt de vista de les persones investigades, es compleixen aquests requisits perquè no formen part de cap mena de xarxa delictiva internacional, armada, etcètera. No, no veiem que es pugui justificar per cap de les dues maneres. I en el principi de judicialització, fiquem un darrer punt.

Què és el que ens trobem? Avui en dia, després d'aquests dos anys i mig, d'ençà d'aquella intervenció a l'anterior comissió, ja hem tingut uns quants posicionaments judicials. El company Antich feia referència que no fa ni un parell de mesos teníem

l'arxivament de la querella de Girona, després de cinc-cents dies, que bat rècords, i el que ens trobem és que hi ha dues menes d'explicacions que es donen per aquests arxivaments.

La primera, més concreta, és aquella que apunta que els agents d'intel·ligència infiltrats, un cop han obtingut la confiança a la persona amb qui es relacionen, aquesta confiança ja dona el consentiment perquè aquesta persona policial pugui entrar a la seva vida. En la seva vida, en les seves comunicacions, en la seva activitat política, en les seves discussions, en les seves comunicacions amb terceres persones, familiars, etcètera, tenir relacions sexo-afectives, el que calgui. És a dir, ja existeix un consentiment i, per tant, tot s'hi val.

Nosaltres som més aviat del parer que aquest consentiment, per definició, està viciat i, com estableixen totes les referències del Codi Civil, en molts marcs legislatius trobem que quan el vici actua de manera viciada no és consentiment. Quan el consentiment està viciat no és consentiment, sinó que és una altra cosa i, per tant, no s'hauria de permetre.

El segon mur amb què ens trobem amb aquestes resolucions, per exemple, de Girona i de València, ens remeten al mur dels secrets oficials de l'Estat, i ens venen a dir com que aquestes figures haurien actuat -i utilitzo el condicional-, haurien actuat sota aquesta empara d'informació, de la llei de secrets oficials de l'Estat, no s'hi pot entrar i, per tant, això ha de quedar aquí, perquè no ho podem judicialitzar perquè no ha sigut una figura com la regulada en la llei d'enjudiciament criminal. Quin és el problema? Que aquestes resolucions, el que ens estan dient és una hipòtesi que nosaltres tenim més o menys confirmada per les investigacions periodístiques de *La Directa*.

Nosaltres, i a través d'un informe de la Comissaria General d'Informació que parla dels agents d'intel·ligència, però en referència al primer dels infiltrats destapat, fa 3 anys. Per tant, en relació amb els altres, tampoc tenim cap mena de document ni declaració oficial ni ningú que ens digui: "Sí, efectivament, aquest agent infiltrat és un agent d'intel·ligència, és un agent que queda en un marc de regulació al qual vostès no tenen accés, però ningú, a més a més, ens diu quina és la regulació aquesta, ni fins i tot si hi ha hagut aquesta judicialització, per veure si és

proporcionada o no", al nostre parer és que no, "si és proporcionada o no aquesta actuació policial, a més a més dels drets fonamentals que suposadament protegeix la Constitució espanyola.

Ras i curt, les poques novetats que hem tingut des de fa dos anys i mig és refermament, o sigui, tancament judicial, blindatge d'aquestes actuacions policials i nul·la actuació per part de l'Estat a l'hora de lluitar-hi, de corregir-ho, d'esmenar-ho, etcètera, etcètera.

Nosaltres ja vam fer referència en el seu dia a aquest text molt revelador de *l'Informe sobre el empleo de agentes de inteligencia por parte de la Comisaría General de Información de la Policía Nacional*. Aquí s'hi donen les claus no només de com s'actua i amb quina regulació actuen, que queda tapada, sinó que, a més a més, apunta a un fet molt determinant, que és que ve a reconèixer que aquests polícies actuen perquè hi ha un marc de protestes generalitzat amb l'independentisme català durant aquests anys i, a més a més, situa que aquestes actuacions de l'independentisme han comportat "*acontecimientos sucedidos en el pasado reciente de violencia grave*".

Nosaltres no hem conegut aquests capítols de *violencia grave*. Nosaltres hem conegut un capítol temporal de fortes mobilitzacions massives, importants, i hem vist exemples claríssims de manifestacions represaliades per la via penal que han acabat arxivades. Milers de persones i la immensa majoria de les causes arxivades. No hi ha hagut actuacions de violència. Vaig recordar-ho fa dos anys, hi havia només dues causes obertes per terrorisme que es podrien circumscriure en aquesta etapa temporal. Les dues causes per terrorisme són, una, la de Tsunami Democràtic, que va cridar a fer mobilitzacions, va actuar cridant a mobilitzar-se. Aquesta causa està arxivada, ja ho saben vostès. I la segona causa, que encara no està arxivada, és la causa dels CDRs, i aquests no van arribar a actuar. Se'ls imputa la preparació d'una xarxa, d'una organització amb finalitats delictives, que nosaltres defensem que no va ni tan sols existir. Siguí com sigui, se'ls va detenir, se'ls va empresonar, dient que tenien explosius a casa seva. Al cap de tres mesos van haver de ser alliberats perquè l'informe de la Guàrdia Civil deia que no hi havia explosius enlloc.

Sigui com sigui, aquestes són les dues causes de terrorisme i els fets greus de violència són les manifestacions massives. Com es pot justificar, per tant, que s'utilitzin aquests agents d'intel·ligència? Doncs, tergiversant la realitat, veient coses que no són. Volent actuar contra l'independentisme, suposant un marc general de caos i de violència que permeti tirar mà del que són eines -atenció- pròpies, com reconeix el mateix informe, pròpies de *la estrategia nacional contra el terrorismo*. És a dir, es veu terrorisme en les protestes que hem viscut nosaltres durant aquests darrers anys. Terrorismes en les mobilitzacions a Girona, a València, a Lleida, a Barcelona, a tot arreu on han estat infiltrats aquests agents. Nosaltres no només no els veiem, sinó que afirmem que és una tergiversació expressa per part dels òrgans policials i judicials de l'Estat per abocar contra l'independentisme tota mena de repressió política. “*El que pueda hacer, que haga*”, que deia aquell.

I la veritat, vistes les referències i on estem arribant, a nosaltres ens agradaria que per part del Parlament i tots vostès que m'estan escoltant, i els ho agraeixo, entenguin que des de la distància ideològica el que aquí està en joc per nosaltres és la viabilitat de la nostra llibertat ideològica de ser independentistes i militar per la independència. Però per la resta de mortals, aquí el que està en joc és la qualitat democràtica del seu Estat. I aquest Estat, si es deixa podrir en aquesta carta blanca generalitzada que es va donar a tots els agents de l'Estat, policials, judicials, fiscals, etcètera, acaben sortint altres capítols que no només afecten a l'independentisme català, sinó que afecten a molts altres actors, a molts altres partits, a moltes altres persones, a molts altres espiats, a molts altres de tot.

Per tant, si volen vostès també que aquesta merda no els esquitxi, els urgeixo a actuar ràpidament i no a esperar que d'aquí dos anys i mig haguem de tornar a reiniciar una altra comissió d'investigació de fets que són claríssims.

Al Parlament -ja acabo deixant la paraula a la companya-, molt resumidament requereixo la condemna clara de l'ús d'aquestes eines repressives, la condemna clara; la legislació per tal de prohibir-la en el marc d'actuació que ens permet l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i també l'impuls de la legislació per poder fiscalitzar les actuacions que provenen per part de l'Estat espanyol.

Molt resumidament, condemnar, legislar per prohibir i legislar per fiscalitzar.

Això és tot per ara.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, Martí. I per finalitzar aquest bloc és el torn de la Cèlia Carbonell, com a representant d'Irídia. Moltes gràcies.

Cèlia Carbonell (representant d'Irídia)

Moltíssimes gràcies. Volem agrair-los comptar amb la nostra compareixença avui aquí com a Irídia. Volem agrair-los també a totes vostès la voluntat i el compromís d'impulsar de nou aquesta comissió, que creiem que la seva reactivació és una molt bona notícia, és una declaració d'intencions i de compromís polític per part del Parlament de Catalunya, que també pot fer passos endavant per pressionar i evitar la propagació d'aquest ús, d'aquestes eines i operacions d'espionatge.

Des d'Irídia ens sumem a la contundència de les intervencions de les meves companyes que posen en evidència que mentre el Govern resta en silenci som les organitzacions de drets humans, juntament amb els moviments i les persones afectades, les que estem empenyent per exigir responsabilitats, transparència i garanties perquè uns fets tan greus no es tornin a repetir.

Però també les declaracions d'avui aquí constaten la desprotecció amb què es troben les persones i els moviments afectats, sense vies ni garanties per denunciar i reparar el dany causat per la negativa de l'Estat d'assumir cap responsabilitat.

En l'anterior legislatura vam tenir l'oportunitat de comparèixer ja a la Comissió d'Investigació sobre Pegasus. És per això que la nostra intervenció d'avui se centrarà per parlar de la pràctica il·legal de la infiltració policial. No obstant, quedem a la seva disposició per enviar i fer-los arribar qualsevol tipus d'informació, degut que des d'Irídia representem legalment a un membre de la nostra Junta, Andreu Van den Eynde, un advocat espiat amb programari espia sense autorització judicial. Ho fem en contra del CNI, però també en contra de l'empresa israeliana NCO Group.

De la mateixa manera, avui compareixem davant de totes vostès per aportar una perspectiva més general a aquest tipus d'operacions. I ho fem també, sense voler entrar en detalls, amb la querella criminal que des d'Irídia portem des del gener del

2023 pel cas d'espionatge contra els espais socials i polítics del barri de Sant Andreu de Barcelona, un cas que ara mateix es troba a l'espera de pronunciament judicial per part del Tribunal Constitucional després que la justícia ordinària s'hagi negat a investigar uns fets tan greus.

Deixo aquesta part per la meva companya Mireia Salazar, qui podrà comparèixer en les properes sessions com a advocada del cas, que podrà entrar en profunditat a explicar-los tots els seus detalls i profunditat.

En un context en què la qualitat democràtica està de manera reiterada sobre la taula per part del govern de l'Estat espanyol, nosaltres som contundents. La infiltració policial en espais socials i polítics comporta una vulneració greu de drets fonamentals, tant individuals com col·lectius, i suposa un atac directe i ferotge contra la democràcia i l'Estat de dret. I així que l'horitzó d'aquesta comissió ha de ser evitar que aquestes actuacions continuïn, que no tornin a passar sota cap circumstància, i ho sabem, el repte és major, ja que malauradament els indicis que tenim avui en dia adverteixen que la infiltració policial continua sent una pràctica recurrent a tot l'Estat espanyol i, malauradament, també cada cop més normalitzada.

Allò que el 2022 semblava desaparitar com un cas aïllat, ens trobem avui com una tendència repressiva a l'alça per part del Cos Nacional de Policia. Des del 2022, i gràcies a la feina en gent de mitjans de comunicació com *La Directa*, s'han pogut destapar un total de dotze casos infiltrats amb identitat i infraestructura fictícies en espais socials i polítics.

La seva infiltració s'ha documentat a una gran quantitat i diversitat de moviments socials a cinc ciutats de l'Estat espanyol: 3, a Barcelona; 1, a Girona; 1, a València; 1, a Lleida, i 6, a Madrid. Entre els moviments afectats s'hi troben el moviment independentista i pel dret a l'autodeterminació de Catalunya, el moviment sindical, el moviment per l'habitatge, el moviment antiracista, el moviment ecologista, el moviment llibertari antirepressiu i el moviment de solidaritat amb Palestina. I tot i que l'afectació col·lectiva encara avui no es pot quantificar, el que sabem és que més d'una cinquantena de moviments han denunciat haver-se vist afectades per aquest tipus d'infiltracions.

És important destacar que els moviments afectats tenen una relació causal amb la mobilització social de cada ciutat, coincidint amb moviments i col·lectius amb més força, presència i activitat en cada territori. Una relació que, lluny de ser arbitrària, ens fa entendre i apunta aquest caràcter premeditat i deliberat d'aquest tipus d'operacions policials que tenen l'objectiu de desmobilitzar, de censurar des de l'interior amb el famós *chilling effect*.

És així que la gran presència d'aquests agents infiltrats a Catalunya, l'augment de la repressió i la persecució de la societat civil catalana, coincideix amb un marc temporal clar en un context post-referèndum de l'1 d'octubre. Durant períodes de llarga durada i per a la seva operació, els agents infiltrats han utilitzat les relacions de militància, d'amistat, i fins i tot de les relacions sexoafectives, amb activistes com a forma d'iniciar i de consolidar el vincle de confiança, però també com un aval per introduir-se en aquests espais. Pels seus patrons d'actuació, es posa en evidència que aquestes operacions segueixen una estratègia planificada i consistent, amb una lògica de càstig i d'engany deliberat que implica una afectació a la dignitat i a la integritat moral de les persones afectades.

Com ja s'ha esmentat, aquestes operacions i aquestes pràctiques poden ser considerades i constitutives de tortura i de maltractaments pel seu impacte en les persones afectades. No obstant, també hem de saber que aquest no és l'únic cas destapat a Europa, sinó que també existeix un precedent important tant al Regne Unit com a Alemanya. En un cas enjudiciat al Regne Unit, un tribunal va sentenciar a un agent infiltrat i al cos policial, a la Metropolitan Police, per vulnerar els articles 3, 8, 10, 11 i 14 del Conveni Europeu de Drets Humans. És a dir, per vulnerar la prohibició de la tortura, pel vulnerar el dret a la vida privada i familiar, pel vulnerar la llibertat d'expressió, la llibertat de reunió i d'associació i la prohibició de discriminació. I la sentència ho reconeix de manera molt contundent i inequívoca: l'abús sistemàtic i legal d'aquestes operacions policials contra moviments socials i activistes.

Però és que fa setmanes també vam poder conèixer que aquesta pràctica és extensiva a Itàlia, on s'han pogut destapar cinc casos de polícies infiltrats als moviments socials polítics d'esquerres de Nàpols, de Roma, de Milà i de Bolonya.

El *modus operandis* pel seu funcionament seria molt similar als agents d'intel·ligència destapats aquí a l'Estat espanyol en un marc il·legal, sense control i sense autorització judicial.

En el cas anglès, organismes internacionals, com el relator especial sobre la llibertat de reunió pacífica i d'associació de les Nacions Unides, ha denunciat el grau *chilling effect* que generen en els moviments afectats. I, finalment, en un informe conclouia recomanant la necessitat i l'obligació, en primer lloc, de completar de manera íntegra la investigació pública en curs al Regne Unit sobre la infiltració policial, seguint les necessitats i peticions de les persones i moviments afectats. En segon lloc, de proporcionar un remei efectiu, una reparació per a les persones afectades i aquells moviments que també ho han sigut, i mecanismes de control eficients i efectius per assegurar que aquestes operacions no es tornen a repetir mai en contra del teixit associatiu, perquè són totalment antagònics davant del principi de proporcionalitat. I en tercer lloc, de publicar totes les identitats fictícies d'aquests agents infiltrats en moviments socials.

Aquí, tres anys després que es destapés el primer cas destapat per *La Directa*, no s'ha pres cap mesura.

Tot i que en poc temps veiem que els casos van creixent, el silenci, la inacció i la negativa per a desclassificar informació s'ha imposat com a norma. Fins i tot el Consell de Transparència i Buen Gobierno de l'Estat espanyol ha confirmat que el número de policies infiltrats en moviments socials hauria de ser públic, però el Ministeri d'Interior li respon que s'hi continua negant, al·legant en declaracions públiques que vol evitar una caça de bruixes i persecucions entre els moviments afectats.

Tal com ja s'ha comentat, no existeix un marc legal que pugui avalar aquest tipus d'operacions policials. La Llei Orgànica 2/1986, de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, en cap cas regula o empara la seva operació, sinó que simplement es limita a definir la competència dels cossos policials en una funció de captar, rebre i analitzar dades que puguin ser d'interès públic i per la seguretat pública. És a dir, lluny d'estar regulades, la infiltració policial s'utilitzaria per una investigació purament prospectiva i estaria en molts casos prohibida, perquè estaríem parlant que tindria

un objectiu d'obtenir i captar informació concreta sobre la filiació ideològica de determinades persones i de la manera d'operar, de coordinar-se, d'operar, bàsicament, dels moviments socials.

En cada cas destapat hem pogut relacionar i identificar patrons comuns de la policia per la creació d'aquestes identitats fictícies. La informació disponible, però, segueix sent inexistent. Per experiència sabem que tota operació que no es pugui fiscalitzar és susceptible d'abús, un abus que veiem aquí que s'ha convertit en recurrent i reiterat, encobert constantment per la llei franquista de secrets oficials.

Però també sabem que l'objectiu d'aquestes operacions és dinamitar i desestabilitzar diferents estructures del teixit social, així com sembrar la paranoia i la desconfiança i visibilitzar d'una manera molt directa la repressió, com la repressió s'imposa tant a nivell individual com col·lectiu.

No obstant, ens agradaria dir avui aquí que aquestes operacions, lluny d'aconseguir el seu propòsit, han provocat una resposta contrària. Han enfortit els espais col·lectius i han generat espais de persones afectades, fent reforç dels llaços entre lluites. I un exemple és el col·lectiu Rosas Negras, nascut com un espai de trobada entre persones i moviments afectats arreu de l'Estat espanyol. I esperem que la comissió avui aquí també reculli la veu d'aquestes persones i escolti les seves veus i les seves necessitats, entenent la repressió i la criminalització que encara es veuen afectades.

Malauradament, estem davant d'una tendència normalitzadora d'aquestes operacions i ho veiem a nivell tant social com mediàtic. I és que, a falta de conseqüències, voluntat política i judicial i mesures per a posar-li fi, es posa encara més en evidència la impunitat en què operen els cossos policials.

I és per això que demanem, els demanem a totes vostès, que prenguin mesures de prevenció futur en l'àmbit català. L'1 de desembre de 2023, l'anterior comissari en cap dels Mossos d'Esquadra va comparèixer a la Comissió d'Investigació sobre Pegasus i Candiru, declarant el seu interès i simpatia per adquirir eines com un Pegasus en el cos policial català. Declaracions com aquestes ens fan saltar les alertes i haurien de promoure la instal·lació de mecanismes per evitar-ho de manera preventiva des del Parlament de Catalunya. No volem que la policia catalana es

vesteixi d'eines de control, sinó que s'hauria de prohibir expressament i explícitament a través d'un mecanisme que vostès considerin adequat. Una mesura així podria derivar i promoure una prohibició explícita a escala estatal, i no tant sols empènyer-ho.

Per altra banda, aprofitem aquest espai per fer-los una crida als partits que tenen representació al Congrés dels Diputats o al Parlament Europeu, perquè continuïn fent pressió, perquè des d'Irídia estem abordant aquesta qüestió des de tots els nivells, tant a nivell estatal, europeu, internacional i, òbviament, català. És el moment de centrar tots els esforços i aprofitar totes les oportunitats polítiques per esclarir què ha passat. I és per això que els demanem que es coordinin amb la Comissió d'Operació Catalunya, de la qual tenim coneixement que derivarà en una investigació de pràctiques d'espionatge estatal, en les quals nosaltres els diem que també s'hauria d'incloure la infiltració policial.

És imperatiu que amb dues comissions es coordinin i treballin de manera complementària i paral·lela, no perdin aquesta oportunitat, perquè sabem que els pot ajudar a dotar contingut aquesta comissió, perquè la comissió en el Congrés dels Diputats té la competència d'obligar a certs càrrecs a comparèixer, persones que ja han eludit la seva responsabilitat de comparèixer al Parlament de Catalunya i que també té la competència de demanar la desclassificació d'informació.

Malgrat el context advers del Parlament europeu, també cal insistir a demanar la rendició de comptes a l'Estat espanyol. Segueixin-ho fent.

Hi ha molta feina per endavant. Els desitgem tota la sort en aquesta comissió i ens tenen al seu costat per passar la informació que cregui impertinent. Tenen una gran responsabilitat a les seves mans. Cal un debat públic sobre quins haurien de ser els límits i els controls de la policia en un estat de dret i democràtic.

I ho hem vist a Anglaterra. Ara li toca al Parlament de Catalunya marcar el camí de la investigació i l'erradicació d'aquesta pràctica il·legal.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Molt bé, ara seria el torn dels grups parlamentaris. Comencem de major a menor. En primer lloc, li tocaria a Junts. És el moment de Junts. Endavant.

Francesc de Dalmases i Thió

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, donar-vos les gràcies per la feina que heu fet durant tots aquests anys, a Irídia, a Alerta Solidària, a Òmnium -Helena Jiménez, moltes gràcies, que avui no t'hem escoltat, per haver fet una feina a nivell internacional extraordinària, te la volem agrair encara que no siguis a la taula-, i a l'Assemblea, molt especialment també, perquè de forma inexplicable no havíeu format part dels compareixents en aquesta comissió i vull agrair que, a proposta nostra, la resta de grups ja han aprovat que, evidentment, hi heu de ser a partir d'ara. I heu començat amb una cita a Xirinacs, per tant ha estat magnífic que us puguem escoltar i us agraïm a tots quatre la feina feta i la que us queda per fer encara.

Després del que heu explicat i del que ens heu transmès, clar, la qüestió no és tant si la infiltració o l'espionatge digital poden ser o no legals a Espanya, perquè estem pràcticament convençuts que acabaran trobant la manera de donar-los legalitat. El tema és precisament aquest, que Espanya pretén que tinguin legitimitat democràtica. És aquí on hi ha un punt de no retorn.

La nostra reflexió, que voldríem saber si la compartiu amb nosaltres, és que això que estem tractant avui ha estat la norma i serà la norma de l'Estat espanyol, no ha estat l'excepció. Hi ha estats que tenen fonaments democràtics més profunds i nosaltres defensem que, democràticament, Espanya és un estat fallit, és un estat fallit en tota la seva arquitectura política, en tota la seva arquitectura político-institucional.

De fet, ara ens trobem, en aquests darrers temps, que hi ha forces polítiques espanyoles que se sorprenen que algú els assenyali el camí per a la presó o que els sorpren que algú els hagi espiat. Però si aquestes mateixes forces polítiques han avalat, han acompanyat i han donat suport a aquestes pràctiques quan es feien contra l'independentisme.

Per tant, nosaltres insistim en aquesta idea de l'Estat democràticament fallit i, sobretot, d'aquesta comissió d'investigació que és atípica, perquè mentre estem aquí tot això s'està produint.

Us parla una formació política que té dos escons buits d'aquí, té dos escons buits, el del conseller Puig i el del president Puigdemont, que té... Algú, no ho sé, ens dei: "Feu una feina al Parlament Europeu". Miri, no podem, tenim un escó i el tenim buit, l'escó del conseller Toni Comín.

Heu parlat també de les pràctiques corruptes de *lawfare* que es practica a l'Estat espanyol. No cal que ens ho expliquin. Tenim la presidenta Laura Borràs a les nostres files.

Però sabeu què passa? Que tots aquests noms tenen un avantatge, és que no són anònims. A nosaltres el que ens preocupa enormement del que està passant és que hi ha tots uns noms no anònims, a mi m'agrada anomenar-los tots els Adris, tots els CDRs, totes les persones dels moviments socials, que en aquests moments ho estan patint i que en aquests moments, ja ho podem afirmar, ja se'ls ha destrossat la vida. Ja se'ls ha destrossat la vida, i torno al principi, perquè hi ha un Estat que practica contra el que són alternatives polítiques, que en qualsevol altre estat haurien de ser legítimes i democràtiques, aquesta feina de destrucció.

I això ens fa anar inexorablement a l'1 d'octubre, que per nosaltres representa un punt d'inflexió en les pràctiques d'espionatge, en les pràctiques de repressió que fa l'Estat espanyol.

Per tant, en aquest sentit, també us volem demanar que no formeu part d'aquestes entitats que avui ens acompanyeu del passa pàgina, que ens agrada molt que sigueu actius en aquesta lluita combativa contra la repressió, perquè la gran victòria, precisament, d'aquesta repressió és que ens oblidéssim dels objectius polítics que tenen, en aquest cas l'independentisme o els diferents moviments socials.

Nosaltres hem de dir, en aquesta primera intervenció en aquesta comissió d'aquesta segona època, diríem..., si fos una revista, seria comissió de segona època. Nosaltres posem en dubte que això serveixi per posar fi a res, ho diem obertament. Però sí que diem que això ha de ser molt útil per denunciar i, per tant, nosaltres no confiem que hi haurà ni una reforma de l'Estat ni la no repetició, però sí que deixarem molt clar que aquesta via de denúncia ha d'intentar aturar, en certa manera, que contra l'independentisme tot s'hi val, sigui a Montserrat, sigui al metge o sigui als jutjats. És a dir, aquesta naturalització que hi ha en pràctiques antidemocràtiques

que l'Estat espanyol ha normalitzat contra l'independentisme, com a mínim ho hem de denunciar. I per això, quan he començat, parlava de l'Helena Jiménez, per la feina que ha fet a l'àmbit internacional fent aquest tipus de denúncies, perquè és aquí on sí que podem fer molta feina.

També hi ha hagut algú de vosaltres -i ja aniré acabant, presidenta, sisplau-, que deia: "És que, clar, no som terroristes". Perdó? És que ens han definit com a terroristes. Què vol dir que no? Sí, sí, és que per l'Estat espanyol som terroristes. Per tant, quan ho expliquem -i això li ho agraeixo al company Martí Majoral, com ho ha explicat-, aquesta idea de situar el que són alternatives polítiques perfectament estandaritzables en l'àmbit democràtic com a moviments terroristes. Per tant, no cal perdre-ho de vista, i el llenguatge és molt important. I tant que ens han definit com a terroristes. I tant que ho tornaran a fer si ho tornem a posar a l'Estat, com esperem que ho fem ben aviat.

Per tant, el missatge final que us volíem fer arribar des del nostre grup parlamentari, des de Junts per Catalunya en aquest Parlament, és que no us canseu, que no us canseu. Nosaltres tampoc ens cansarem, nosaltres tampoc ens cansarem. Us ho deia, ho podríem fer per egoisme, per totes les persones que tenim implicades encara en la repressió, però ho fem des d'aquesta dimensió col·lectiva.

Jo sempre he dit, i també podia parlar en primera persona... Jo he estat en el Suprem per alta traïció per la trama russa fins que finalment aquella bogeria es va acabar, però ja estava el Suprem. I el que passa saps què passa quan ho passes.

Per tant, no només per haver estat també represaliat en aquest sentit, sinó com a persona que creu profundament que els principis democràtics essencials són l'única via per qualsevol projecte polític, dir que això legitima el projecte independentista, que això legitima la lluita independentista i que per això és tan important també -i aquí sí que acabo- que el projecte independentista sigui sempre cívic, pacífic i democràtic.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Molt bé, gràcies. És el torn d'Esquerra Republicana. Intervindrà la diputada Laia Cañigueral. Endavant, Laia.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair abans de res al senyor Gavarró, al senyor Antich, al senyor Majoral i a la senyora Carbonell per les seves intervencions avui en aquesta comissió, però també per la feina incansable que fan cada dia per haver estat al costat de les víctimes, per haver-les sostingut, però també per tota aquesta feina d'empènyer per aconseguir que aquestes situacions no es tornin a produir, a passar, i, per tant, agrair-los que tornin a estar aquí. Alguns de vostès ja han dit que era la segona intervenció que feien.

I, de fet, aquest segon punt també voldria fer referència a això, perquè és la primera intervenció que fem com a Esquerra Republicana en aquesta comissió. Dir que ens alegrem també que reprenguin les tasques. Lamentablement, tot i fer una mica més de dos anys, que deien els companys, encara tota la feina queda per fer.

Sí que és cert que hi ha el perill que això no aconseguim materialitzar res, però crec que aquí és allà on intervenim totes i tots nosaltres, la nostra força parlamentària aquí i en altres cambres del nostre Estat, justament perquè això d'aquí no sigui només posar en valor tota la gent que actualment encara està represaliada. De fet, el vicepresident d'aquesta comissió també ha sigut una de les persones que s'ha vist represaliat per aquesta persecució a l'independentisme i als moviments d'esquerres, en general, en aquest estat.

Però és feina nostra fer aquesta feina. Per tant, creiem que és important reprendre aquesta comissió per esclarir els fets, per depurar responsabilitats, però, sobretot, per establir garanties de no repetició. I això molts dels compareixents en feien referència. Què és el que hem de fer perquè aquests fets no es tornin a produir? Perquè no es vulnerin drets per motius ideològics? Perquè aquí el que hi ha és una persecució ideològica. Perquè, com molt bé dèiem, no hi ha hagut situacions de violència, no n'hi ha hagut. No estem perseguint ni terrorisme ni entitats criminals vinculades a la droga. Estem perseguint persones per ser independentistes i per ser d'esquerres. Per tant, aquí el que cal és que trobem els mecanismes per evitar, perquè aquesta actuació injustificable, aquesta estratègia de persecució ideològica de l'Estat, de les estructures de l'Estat espanyol, no es torni a reproduir.

Cal que posem sobre la taula, analitzem quins són aquests elements de manca de transparència, quins són aquests mecanismes de control democràtic, perquè, de fet, i feien referència a la importància d'anar coordinats, el senador Joan Queralt fa poc encara en feia referència al Senat. No pot ser que justifiquin la vigilància de moviments socials pacífics emparant-se en lleis de secrets oficials obsoletes del 1968. I això també els compareixents em feien referència. Això situa a la ciutadania en una situació d'indefensió inacceptable en un estat democràtic. Estem confonent motius de seguretat amb persecució política, i no pot ser que en un estat democràtic confonem aquests termes. No podem confondre motius de seguretat amb persecució política.

L'aparell judicial i policial de l'Estat, que és hereva de lleis i estructures del franquisme, ha d'acabar, no poden tenir carta blanca, que em sembla que algun dels compareixents em feia referència.

S'han de complir els estàndards internacionals. Em queda poc temps i, per tant, no els tornaré a repetir perquè vostès n'han fet molta referència de totes les declaracions d'organismes internacionals que justament van en la línia de demanar a l'Estat espanyol que prengui mesures, que legisli per prohibir que això passi i que legisli per controlar que això es torni a reproduir.

Per tant, aquí continuarem treballant de manera plegada. Sé que han tingut poc temps per intervenció, però crec que tampoc no cal reproduir, repetir el que ja s'havia fet la legislatura anterior.

Hem de ser executius i l'objectiu d'aquesta comissió és justament arribar al final. Les altres dues comissions que hi va haver a la legislatura passada, la de Pegasus i la d'Infiltracions, lamentablement va acabar la legislatura sense arribar a l'apartat de conclusions, i l'objectiu que crec que hem de tenir aquesta vegada és arribar a l'apartat de conclusions per realment poder assumir mecanismes aquí en el Parlament de Catalunya, però també al Congrés dels Diputats, perquè aquestes situacions no es tornin a reproduir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. És el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, el diputat García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, presidenta. En primer lloc, també com han fet els anteriors grups parlamentaris, vull agrair la compareixença que han realitzat les quatre entitats que avui han comparegut, l'Assemblea Nacional Catalana, d'Òmnium Cultural, d'Alerta Solidària i d'Irídia. És molt important la defensa dels drets humans i crec que totes quatre entitats, de manera diferenciada, en aquests darrers anys han fet molta feina per tal de garantir els drets de la població i, a més, ho han fet quan no ho ha fet l'administració pública, que és el que ens trobem en moltes ocasions quan parlem de drets humans.

Jo crec que aquí hi ha una qüestió molt clau que té a veure amb tot el que ha passat en relació amb les infiltracions policials i tot el que té a veure amb Pegasus, el que fa és directament posar en qüestió la democràcia en si mateixa, perquè no pot haver-hi democràcia si no es pot garantir de manera adequada el dret de reunió, el dret de manifestació, el dret d'associació, la llibertat sindical, el dret de defensa, els drets polítics més bàsics elementals o el dret a la inviolabilitat del domicili.

I una cosa que s'ha de deixar molt clara, qui té la principal responsabilitat de garantir la legalitat és la Fiscalia, en qualsevol estat, i l'únic que ha fet la Fiscalia en qualsevol de les causes que s'han plantejat ha estat obstaculitzar les investigacions. A més a més, també ho hauria de fer el Poder Judicial i no ho està fent.

Però és que, aniré més enllà, també el principal garant dels drets fonamentals en l'exercici de la feina que fan tant, en aquest cas, el CNI com també els cossos policials, són els seus responsables polítics, en aquest cas el Ministeri de Defensa, però també el Ministeri d'Interior. I, concretament, vull dir un cop més, molt clarament, que el senyor Grande-Marlaska és un perill pels drets fonamentals de la nostra democràcia, com també s'ha vist a la massacre de Melilla o com s'ha vist en tantes qüestions. O sigui, la qüestió és, realment, aquest ministre d'Interior pot garantir els drets fonamentals a l'Estat espanyol? Efectivament, pensem que la resposta està clara. Hi hauria d'haver una destitució fulminant i que la persona que

estigués al davant del Ministeri d'Interior depurés absolutes responsabilitats en aquesta qüestió i en aquesta matèria.

És que estan passant coses molt greus, perquè el que s'està validant és que s'estiguin fent infiltracions policials -i començo per aquí-, en les quals s'està fent un plantejament en què es diu que la llei d'enjudiciament criminal planteja que hi ha la figura de l'agent encobert, però després tenim unes activitats d'investigació prospectives generals.

I anem a posar una cosa molt clara, que jo crec que també ens ajudarà a focalitzar el debat d'aquesta comissió d'investigació així com vostès han fet. Una qüestió és que un agent de policia vagi puntualment a qualsevol situació sense una identitat suposada. És a dir, estem parlant de casos en els quals hi ha agents que en el marc d'una investigació policial, amb una identitat suposada, que a més els garanteix l'Estat -no ho fan per la seva banda-, s'infilten en reunions, s'infilten en manifestacions, però és que s'infilten també a la casa de la gent. És com estar fent entrades i registres a la casa d'activistes sense ordre judicial. És que el nivell és aquest i per això és tan greu, i per això ho connecto amb el que he plantejat abans del ministre Marlaska. La situació és aquesta.

Llavors, tenim una legislació en la qual l'únic que planteja és l'agent encobert i la interpretació que s'ha fet fins ara a nivell policial, polític i judicial és que tota la resta d'actuacions poden ser plantejables i fins i tot hi ha una mena de consentiment a que et registrin a casa teva i tinguin accés a les teves comunicacions més privades i fins i tot que tinguin, efectivament, via les relacions sexoaffectives.

Llavors, en aquest sentit, i per això també s'ha plantejat i ha treballat aquest grup parlamentari, també el Grup Parlamentari de Sumar Comuns al Congrés dels Diputats per a una reforma de la LECrim, que deixi molt clar com un afegit al 282 bis, que es digui: "Tot el que quedi fora del que diu el 282 bis ha d'estar prohibit". És a dir, sobretot quan es planteja identitat suposada i amb tota una sèrie de plantejaments. Jo crec que hem d'anar cap a una clàusula de *cierre* que entenc que no caldria, però realment la realitat és que la tenim i jo crec que en aquesta comissió d'investigació una de les principals coses és poder treballar una reforma normativa que puguem, amb els diferents grups parlamentaris al Congrés, perquè això ha de

ser comú i col·lectiu, veure de quina manera es pot fomentar aquesta clàusula de tancament d'això.

Després, aniré ràpid -sé que s'està acabant el temps-, en relació amb Pegasus, posar de manifest, més enllà de tot el que s'ha plantejat, és que també el que s'està tolerant i validant és trencar de manera radical el secret de comunicacions entre advocats i clients. És a dir, quin estat de dret permet ja no, òbviament, fer a un president de la Generalitat, a diferents presidents de la Generalitat, activistes, fer una infiltració, fer un espionatge telefònic amb tot el que genera, amb totes les possibilitats que dona Pegasus, sinó que, a més a més, als seus advocats. O sigui, la qüestió és així de greu.

En aquest sentit, preguntar a nivell internacional causes també vinculades amb aquestes intervencions amb advocats, si se'n coneixen i demés, i també amb activistes.

Sumar-nos, evidentment, a que cal derogar la llei franquista de secrets oficials i anar cap a una normativa absolutament democràtica, i també com una reflexió ja última, i que, a més, jo crec que és compartida amb alguna de les entitats, que té a veure amb que és necessari un mecanisme independent de control dels cossos policials, perquè el que cal és que aquests mecanismes independents de control, a més, tinguin la capacitat de fer de policia judicial, en el sentit que l'únic que garantirà que no hi hagi aquest tipus d'abusos té a veure amb tenir l'absoluta certificació que hi haurà gent especialitzada en drets humans que investigarà amb profunditat i que no els cossos investigaran per si mateixos.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora García Berrio. Ara té la paraula la senyora Pilar Castillejo, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, moltes gràcies. Primer de tot, donar-vos les gràcies als compareixents. Han vingut dues de les entitats més grans del sud d'Europa i entitats que sou referencials

amb l'antirepressió i amb els drets humans, amb la defensa dels drets humans i, per tant, molt agraïts que porteu la veu de tot a qui representeu dintre d'aquest Parlament.

Jo crec que, com ha comentat abans la diputada d'Esquerra, crec que és molt important també que cada vegada que tinguem una compareixença anem pensant en quines són les conclusions que voldrem extreure d'això al final dels treballs d'aquesta comissió d'investigació perquè no quedi en res. I crec que amb les vostres intervencions heu anat apuntant molt bé cap on hauríem d'anar aquestes conclusions, cap on l'hauríem de decidir.

D'una banda, queda molt clar que l'espionatge és una forma de repressió, és una forma molt clara de repressió, no podem justificar-lo de cap manera. Aquesta persecució de la dissidència política i de la dissidència ideològica és una forma més de repressió, és tan dura com quan et colpegen o quan et tanquen. Es busca desactivar l'activisme i la militància a través de la por i crec que nosaltres hem de denunciar tot això també per reapropiar-nos d'aquest dret de ser ciutadans sense por, de militar sense por i de portar el nostre activisme sense por.

I que el Parlament, com aquest espai que representa la democràcia, ha de ser capaç de posar en evidència aquest dèficit democràtic de l'Estat espanyol quan tira endavant aquestes actuacions d'espionatge, aquestes pràctiques policials sense cap tipus de regulació ni tan sols, com heu explicat molt bé, aquesta regulació mínima obligada de la resolució judicial.

Crec que hem d'agrair també molt el paper de denúncia internacional que heu fet, perquè això també ens permet contrastar els dos marcs, el marc de l'Estat espanyol amb el marc dels estàndards internacionals. Perquè, d'una banda, ens trobem amb una normativa nacional que ve de l'època franquista que procura que no hi hagi cap control previ ni que hi hagi cap control posterior del que s'ha fet. I això crec que és on hem d'apuntar el tema de les conclusions. D'una banda, aquest control previ necessari, aquest control judicial que ha de ser necessari, i això s'ha de modificar, ha de quedar clar, i d'altra també el control posterior, perquè els cossos policials, igual que qualsevol altre estament de l'Estat, tenen l'obligació de retre comptes d'allò

que han fet, sobretot, com heu explicat molt bé, quan aquesta actuació interfereix amb els drets fonamentals de les persones.

Aquest control públic efectiu no només de les actuacions policials, també del CNI, perquè al final qui apunta, qui marca l'objectiu, és el CNI, i és el CNI qui porta aquest treball que fa, aquests objectius que marca, finalment són aprovats per un govern de l'Estat espanyol i, per tant, cal aquest control de quan s'apunta a qui s'ha d'espia i també de quina manera es produeix aquest espionatge.

Com dèiem, control previ, control judicial i control posterior amb un control públic efectiu, independent, que no n'hi ha prou que sigui judicial, perquè ja veiem que aquí l'estament judicial també és hereu del franquisme, sinó que creiem que ha d'haver-hi un control parlamentari o d'algun organisme exterior, establint quin ha de ser el mecanisme, però clarament no pot ser un mecanisme purament judicial.

Com dèiem, creiem que és important que tinguem aquí el debat, que vagi més enllà d'aquestes parets i que arribi també als ciutadans, a les ciutadanes, perquè moltes vegades sentim dir que és una pràctica que és normal, que la policia fa aquest tipus d'actuacions per investigar. Jo crec que hem de deixar molt clar aquesta manca de control del que es fa, la manca de la regulació estricta per determinar els límits. Si deixem que la policia actuï sense límits i no denunciem aquesta manca de límits al final tot és factible i, per tant, és important també que siguem capaços d'explicar que aquest Parlament sigui un altaveu d'aquestes denúncies i que arribi més enllà d'aquestes quatre parets. Utilitzar aquests espais també com a denúncia d'aquesta manca de control democràtic, d'aquesta manca de límits amb la regulació.

El nostre objectiu també, com hem dit, ens agradaria que servís també per reparar totes les víctimes, que trobem alguna manera de reparar-les, que trobin aquí escolta al que els ha passat i, per tant, alguna mena de reparació del mal que se'ls ha fet i, com hem dit també, compromís de no repetició, que això no torni a passar mai més.

Com heu vist, en aquesta comissió no tenim representants ni del Partit Popular ni d'Aliança Catalana, ni tan sols han nomenat representants. El representant de VOX ja ha dit que no participarà i, per tant, només ha vingut al principi. Crec que no participin aquests partits ens permet tenir un debat també més serer i no haver

d'estar escoltant insults, com hem sentit al principi de tot, o desqualificacions. Crec que ens permetrà un treball molt més clar.

I no vull acabar sense agrair la postura del PSC, que ha permès que tirem endavant amb aquesta comissió d'investigació en la seva extensió, i agrairia molt també..., instar també el primer dia que comencem els treballs de la comissió d'investigació, que siguem capaços de ser honestos també amb la redacció de les conclusions. Que puguem tenir unes conclusions serioses, que serveixin d'alguna cosa, que aquest treball que fem aquí no quedi només amb que tenim aquí els compareixents i ens parlem entre tots, sinó que puguem arribar a unes conclusions que ens permetin realment canviar coses, que passin coses gràcies a aquesta comissió.

Per part meva, moltes gràcies per això i us torno a cedir el torn de paraula.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Castillejo. Vol presidir vostè la mesa i donar la paraula al següent grup?

La presidenta

Ara seria el torn de rèplica dels compareixents. Ai, perdó, perdó, perdó, és veritat. Per últim, el Partit Socialista té ara el seu torn d'intervenció. Endavant, Christian.

Christian Soriano García

Molt bé, moltíssimes gràcies, presidenta. Li agafo el guant dels darrers minuts de la seva intervenció per explicar que crec que és important, sobretot en una sessió com avui, el per què d'aquesta abstenció del Partit de Socialistes en la posada en marxa d'aquesta comissió. I és que des del Partit de Socialistes el que volem és facilitar la posada en marxa d'aquests treballs per analitzar, per veure, per investigar, però sobretot per escoltar, per construir i per saber què va passar exactament.

I el nostre fonament i una de les coses que ens escoltaran molt durant aquesta comissió les properes setmanes és que el que venim a defensar també és la necessitat que totes les accions produïdes per qualsevol poder públic s'ajustin a la legalitat, i sobretot dir que dintre de la llei tot, però fora de la llei res.

Nosaltres, ja ho deia anteriorment amb la resposta a VOX, no posarem el focus sobre els agents, posarem el focus sobre les persones que decideixen com, on i de quina manera intervenen els agents, perquè això crec que és diferent. I crec que segurament ho farem en moltes setmanes, des de la discrepància ideològica, però crec que també és important que des d'aquesta discrepància es puguin compartir opinions i es puguin compartir resolucions o conclusions, en aquest sentit, pel benestar i l'avenç d'un país com el nostre.

En aquest sentit, una concepció general fruit de les intervencions, tant seves com dels diferents grups parlamentaris, nosaltres sí que diferenciem una miqueta la concepció que tenen diferents partits de quin és el model de país que tenim. Vostès crec que molts cops han confós el que és Espanya amb el que són els partits que governen Espanya, perquè el model o la concepció d'Espanya que tenen uns partits dista molt del que té un altre. Perquè quan governava la dreta teníem centralisme, monolingüisme, clavegueres i fang, quan governa l'esquerra tenim pluralitat, reconeixement del català, generositat en forma d'amnistia i d'indults. Uns indults i unes amnisties que al nostre parer han ajudat a passar pàgina a Catalunya en aquest país. Però per passar pàgina del tot i perquè la societat catalana pugui passar pàgina del tot, cal analitzar què és el que ha passat i quines responsabilitats es poden dirimir en el cas que hi hagi quelcom que hagi anat o s'hagi fet malament.

En aquest sentit, tampoc puc mostrar l'acord del meu grup parlamentari amb algunes anàlisis que s'han fet, sobretot parlant amb paraules com censura, repressió, persecució, explotació i por. Òbviament, la democràcia espanyola té molts punts de millora, té molts reptes per endavant, però creiem que, com diuen diferents informes europeus als quals s'ha apel·lat, Espanya constitueix avui una democràcia plena i és una molt bona primera base per després poder seguir avançant en un model més democràtic i més participatiu.

I en aquesta línia anava també l'informe del Parlament Europeu del qual es parlava avui. És un informe del 15 de juny de l'any 2023, que constata l'existència d'espionatge cap a seixanta-cinc persones vinculades al moviment independentista, però també cap al president del Govern Pedro Sánchez; també cap a la ministra de Justícia, Margarita Robles; també cap al ministre d'Interior, Fernando Grande-Marlaska, i creiem que això evidencia que, més enllà del fet que estem parlant d'un

moviment polític concret, estem parlant d'un fenomen global, transversal, que afecta a diferents situacions i que el que cal és parlar de quina manera adaptem l'Estat de dret a aquesta nova realitat tecnològica i social.

Al final, aquest informe del Parlament Europeu també deia que el marc regulador d'Espanya està en consonància amb els requisits establerts pels tractats, i ho cito literalment. Però crec que, tot i això, també aquest informe avala la necessitat per part de l'Estat i per part d'Espanya de seguir millorant i de seguint adaptant-se a aquests nous reptes i a aquestes noves realitats del present.

Crec també que incidents com aquells dels quals parlarem les darreres setmanes, sobretot el que té a veure amb les infiltracions i sobretot amb el que té a veure amb les gravacions i amb els programes d'espionatge -si s'ha demostrat que són certes, evidentment condemnarem, com no podria ser d'una altra manera-, però no crec que condicionin, en aquest sentit, el caràcter democràtic d'un país.

I també s'ha demostrat i s'ha parlat durant les compareixences d'avui. Aquest fet no només afecta a Espanya, és a dir no som un cas aïllat, no som un cas singular, és un cas que ha afectat també al Regne Unit, que ha afectat també a Alemanya, que ha afectat també a Itàlia, i no estem qüestionant la qualitat democràtica del seu sistema per l'existència d'aquests casos, sinó que el que estem veient és que, a fruit d'aquests casos, el sistema judicial ha analitzat, ha jutjat, ha sentenciat, i això al nostre parer reforça l'Estat de dret.

Per això dic que, en aquest sentit, estem parlant d'un problema global amb incidència nacional, i un dels grans reptes que tenen les democràcies europees, les democràcies occidentals i les democràcies liberals, en aquest moment, és saber com adaptar-se a aquests reptes que puguin afectar la qualitat democràtica dels seus països.

També, per acabar d'emmarcar una miqueta el que parlarem, crec que ja s'ha dit, les operacions dels agents encobertes, nosaltres no creiem que siguin antidemocràtiques, bàsicament perquè s'ajusten el que marca la legalitat vigent. El que sí que s'ha de veure és si el procés i l'objecte d'aquestes infiltracions s'adeqüen al marc normatiu. Si així ha estat, estarem parlant d'un cas recollit per la llei i avalat

per la justícia espanyola. Si no ha estat així, s'haurà de veure què és el que ha fallat i dirimir les responsabilitats corresponents.

Crec que en moltes coses podem estar d'acord amb el fons, segurament no tant en la forma, però crec que tenim un bon horitzó per endavant per saber exactament què ha passat i quines són les responsabilitats que se'n poden dirimir, i aquesta és una de les grans responsabilitats que tindrà aquesta comissió.

Nosaltres no creiem que aquesta comissió evidenciï la manca de democràcia a Espanya, sinó que nosaltres creiem que amb aquesta comissió es pot reforçar encara més la democràcia a Espanya. Aquest és el nostre objectiu, això és el que farem les properes setmanes, i aquests crec que són els pilars fonamentals que veurem en les properes setmanes i els propers mesos en aquesta comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, ara sí, és el torn de rèplica dels compareixents. En primer lloc, el senyor Gavarró, de l'Assemblea, per un temps màxim de cinc minuts.

Antoni Maria Gavarró (representant de l'Assemblea Nacional Catalana)

Bé, primerament, celebrar que molts motius de rèplica no hi han. O sigui, acceptant que som humans i tenim perspectives diferents i, per tant, tenim pensaments diferents, hi ha bastants punt de vista conjunt que tota aquesta temàtica s'ha de millorar i arreglar. Si Espanya ho arregla o no ho arregla és el problema, diguéssim, dels que teniu fe en l'Estat.

Nosaltres no hi posarem cap trava, efectivament. Compartim amb l'expressió de Junts que no tenim cap esperança que l'escorpí deixi de ser escorpí i es transformi en abella, però a vegades pot passar, eh?, vull dir, podria passar.

Llavors, el tema, malgrat tot, és que penso que aquest consens que ha aparegut aquí és possible que hi hagi guanys que no són menyspreables perquè permetrà que la gent no estigui coartada. Això és un tema fonamental. És a dir, no solament un tema sobre la legalitat, sinó la legitimitat, i la legitimitat democràtica no pot existir si la gent està espantada.

Si aquest és un punt en què estem d'acord, construirem alguna cosa que ens farà la vida més agradable a tots i cadascú podrà defensar el seu punt de vista amb llibertat i amb tranquil·litat. Aquest és un tema, em sembla a mi, cabdal.

I aquesta comissió, si us en sortiu endavant, serà un pas que, desgraciadament, no és gens habitual conforme anem guanyant alguna... o anem recuperant, perquè és que hem anat enrere, eh? O sigui, recuperem una situació que és millor per tota la societat i, per tant, n'estarem molt contents.

Res més.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Xavier Antich, d'Òmnium, si vols intervenir.

Xavier Antich (representant d'Òmnium Cultural)

Sí, molt breument. Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, rimer de tot, gràcies a tots i a totes pels comentaris i valoracions, perquè compartim la preocupació que hi ha a la sala i a la comissió pels fets que expressen i que hem compartit.

De fet, ho hem denunciat abans, totes quatre organitzacions, eh?, i precisament perquè no s'hi ha actuat amb la contundència que caldria, ara en aquesta intervenció final, pel que a nosaltres pertoca, voldríem insistir-hi, perquè, de fet, el silenci i la inacció político-legislativa davant d'uns fets tan greus només contribueixen, en realitat, a normalitzar-los.

Estem parlant d'espionatge polític, d'infiltracions, d'investigacions prospectives, de vulneracions flagrants de drets humans i de pràctiques que no són anecdòtiques, sinó que són estructurals, que estan condemnades internacionalment, que estan condemnades internacionalment a l'Estat espanyol, denunciades, demanant esmenes, demanant correccions, demanant mesures, i que apunten directament contra l'independentisme, però que acaben afectant a tota la ciutadania i posant en risc el sistema democràtic en el seu conjunt, del qual, evidentment, els parlamentaris d'aquesta comissió també són responsables.

Avui, de fet, tres anys després de denunciar-ho, encara no sabem qui ens ha espiat, amb quina autorització judicial, on està emmagatzemada la informació, etcètera,

etcètera, tres anys després, i després que aquests fets totes les instàncies internacionals hagin dit que són intolerables.

Nosaltres demanàriem que, sisplau, no passin pàgina d'això, encara que sigui de fa tres anys, perquè hi ha sobre la taula requeriments internacionals que, de manera tossuda i sistemàtica, l'Estat espanyol es nega a respondre i es nega a contestar.

Nosaltres, com a societat civil, ja fem la part que ens toca, que és denunciar públicament, a nivell nacional, a nivell internacional, davant dels tribunals també, les vulneracions de drets que provoquen l'espionatge i les infiltracions. I també fem allò que ens pertoca, que és mobilitzar-nos, exercir el dret de protesta, sortir al carrer, escriure articles, reunir-nos amb gent, i també, evidentment, allò que ens pertoca, que és acompanyar les víctimes, ajudar-les perquè les organitzacions jurídiques portin les seves causes als tribunals. Això és el que ens pertoca a nosaltres.

El que aquí ens pertoca també de dir és que els hem de demanar respectuosament que, com a parlamentaris, facin la seva feina. Per això tornem a demanar, amb tot el respecte -i entenc que també se'ns convida això- als grups parlamentaris que estiguin a l'altura del moment assumint responsabilitat institucional, que era el que demanàvem en la nostra primera intervenció. I, per tant, posar en marxa, creiem que a hores d'ara ja ha de ser urgent i sense dilacions, les iniciatives necessàries que, Déu mos en guard, no som nosaltres qui hem de dir quines són, però que permetin garantir el control efectiu sobre els aparells policials i d'intel·ligència, que permetin derogar d'una vegada, cinquanta anys després, la llei franquista de secrets oficials. A nivell europeu és absolutament incomprensible, és una marcianada absoluta quan els diu que estan emparats per aquesta llei, i també per garantir que cap actuació fora de la legalitat, i amb això hi estem completament d'acord, quedi impune.

I creiem que no n'hi ha prou -i ho agraïm, eh?- en condemnar-ho amb paraules, calen fets, cal una resposta política clara i valenta pròpia d'un òrgan legislatiu com el que avui ens acull i que la comissió representa.

I per això, presidenta, gràcies per posar en valor la rellevància de les conclusions que haurà de redactar aquesta comissió, perquè, efectivament, creiem que aquesta és la via de canalitzar allò que creguin, que no ens pertoca a nosaltres, que cal fer per corregir una situació que, a hores d'ara, és absolutament intolerable al que està

en joc. No són només causes concretes, sinó que són els fonaments d'un sistema democràtic que compartim.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Martí Majoral, si vols el torn de rèplica. Endavant.

Martí Majoral (representant d'Alerta Solidària)

Sí, a veure, jo agraeixo les intervencions de tots vostès perquè heu apuntat de diferents maneres cap a possibles conclusions, de posar fil a l'agulla i que no quedi només en unes declaracions boniques, que també seran agraïdes, però, vaja, si poden servir d'alguna cosa més, carai, millor que millor.

Compartint cert escepticisme -i m'ha agradat allò de l'escorpí-, sí que diré que nosaltres intentem ser-hi sempre i no donar cap front de lluita per perdut. Sempre que ens conviden a algun lloc, doncs, hi anem, i si podem batallar amb lleis espanyoles davant de tribunals espanyols i amb la Fiscalia espanyola a la contra, doncs, és igual, ens hi posem i fem el que podem.

Perquè hem après que, fins i tot amb tot el camp de joc i les normes ficades per l'adversari i estan al camp contrari i tot plegat, si nosaltres intentem jugar i jugar fort, doncs, els ho posem difícil. I si no juguem fort i ens retirem abans d'hora, doncs, els ho regalem tot i, home!, no fa tres-cents cinquanta anys que estem com estem pel caprici d'alguns, sinó perquè ens ho creiem.

Jo només posaria un parell de comentaris al company del PSC, que ha dit que, és clar, estem confonent la crítica de l'estat democràtic o mancances democràtiques, o, bé, podríem trobar matisos en què segurament ens podríem arribar a posar d'acord. Però, és clar, jo em pregunto al final quantes vulneracions de dret i sota tantes formes diferents i tan concentrades en un territori i en uns mesos o en uns anys concrets? És a dir, quantes s'han de produir per poder arribar a afirmar que l'Estat democràtic, l'estat de dret, en aquest cas l'Estat espanyol, té un problema una mica més enllà de quatre pomes podrides i que comença a ser un tema més estructural o sistemàtic? Què més ha de passar, de fet?

És que, clar, la llista és molt llarga i se n'han parlat mil vegades en mitjans de comunicació, en aquest Parlament... És que, vaja, des de la punta de l'extrem esquerre de la taula fins a la dreta, no ho sé, em vénen molts casos al cap, eh?

Per exemple, el novembre del 2019, una manifestació que talla l'AP-7 a la Jonquera, amb el seu legítim dret de protesta és represaliada per part dels estats espanyol i francès. La policia espanyola i la policia francesa actuen. La policia espanyola investiga dues-centes persones, xifra exacta, que les envia als jutjats de Figueres a citacions, etcètera, fins i tot en l'època de la Covid, amb perimetratges municipals, la gent ha d'anar fins a Figueres, i aquest procediment segueix mesos, mesos i mesos fins que és arxivat, finalment la Fiscalia ho recorre, finalment torna a ser arxivat, i, en canvi, veus a l'Estat francès que no s'obre absolutament cap investigació penal, cap.

Llavors, t'adones que hi ha dues maneres d'entendre una mateixa manera de protestar, sota una perspectiva de: "Tinc un problema polític que va més enllà de la forma de la protesta", i un estat actua d'una manera o d'una altra. L'Estat espanyol, al cap de dos anys va tenir el mateix tall, al mateix punt de l'AP-7, per manifestants armenis, que cap d'ells va ser represaliat per la via penal, cap.

Llavors, clar, ostres, quants exemples hem de tenir per començar a sospitar que potser l'Estat espanyol té un problema, realment, de garanties democràtiques respecte una minoria, respecte un territori, digues-li com vulguis, però quantes vegades, quants més exemples hem de posar sobre la taula?

Parlaves de Pegasus a Pedro Sánchez. Sí, és veritat, hi ha un problema global, també li van posar a Pegasus a Emmanuel Macron, doncs, és veritat, però per què li van posar Pegasus al meu predecessor en el càrrec, l'anterior portaveu nacional d'Alerta Solidària, que era diputat d'aquest Parlament? Un president d'un Govern pot tenir molts fronts oberts i té molt poder, no ho sé, pot controlar moltes coses, i m'imagino mil enemics que li volen entrar en el mòbil, però al portaveu d'Alerta Solidària? Als d'Òmnium Cultural? Això té un comú denominador, que és l'independentisme català.

Bé, espero que ens puguem trobar i puguem detectar quines són les mesures eficaces que es puguin fer per fer difícil la repressió política a l'Estat espanyol.

La presidenta

Gràcies, Martí. És el torn de la Cèlia Carbonell, d'Irídia.

Gràcies.

Cèlia Carbonell (representant d'Irídia)

Moltíssimes gràcies, per totes les preguntes i també les consideracions, també aquest compromís a l'hora d'iniciar aquesta comissió avui aquí, de nou, que creiem que és molt important i agraïdes, de poder obrir-la amb totes vostès.

Efectivament, estem parlant d'espionatges de control que són un fenomen global, i les hem d'entendre com un fenomen global, però també perquè estan instaurant eines de control i creiem que aquí són el *target* d'aquestes eines de control? Perquè si tu mires el mapa de persones afectades, tant d'espionatge per Pegasus o Candiru, o altres programes amb *spyware*, però també d'infiltració policial, el que veiem és que el comú denominador són activistes, defensors de drets humans, són advocades, són periodistes, són persones opositores en polítiques, són representants del Parlament Europeu, i això és el que ens preocupa, és el denominador comú del final, que acaben sent aquestes persones afectades, perquè també denota l'objectiu per part d'aquests perpetradors d'espiar, d'entendre com funcionen aquestes estructures per poder també captar aquesta informació de persones que tenen un rol clau en una democràcia i un estat de dret.

Nosaltres, per exemple, en el cas que representem per Pegasus, diem que espiar un advocat és creuar totes les línies vermelles, perquè és una figura que té una protecció addicional en un estat de dret i democràcia, i que quan l'Estat decideix espiar un advocat està trencant aquest estat de dret i aquesta democràcia.

I és per això que és interessant, però quan nosaltres comentem aquest context global, referenciem Itàlia, referenciem el Regne Unit, referenciem Alemanya com a casos d'infiltració policial, però també referenciem molts altres casos d'espionatge amb Pegasus, ho fem també perquè tots els casos el que ens indiquen és que el que ens hem de posar al centre és qui són els perpetradors i la responsabilitat del propi Estat a l'hora d'exercir aquestes pràctiques.

Òbviament, estem veient que és una xarxa global de repressió i criminalització de la protesta dels moviments socials, però al final el que això ens ha de portar és dir: "Prou de qüestionar les proves d'aquest espionatge", "prou de qüestionar després que s'han hagut de dur a terme més de tres pericials en molts casos d'espionatge per Pegasus i comencem a assumir responsabilitats".

Òbviament, també sabem que el president del govern de l'Estat espanyol, Pedro Sánchez, va ser espiat per Pegasus, això ho indica l'informe del comitè PEGA, però també li diem que sigui el president del Govern espanyol qui promogui la investigació en el seu cas, perquè no sabem que aquesta investigació s'hagi de dur a terme, i també resten moltes investigacions per dur a terme.

Llavors, agafem-nos d'eines, com per exemple l'informe del comitè PEGA, si volem. Tenim seixanta-cinc persones espiades, de les quals quaranta-set no saben encara a dia d'avui qui les va espiar ni de quina manera. Posem el focus aquí. Si reconeixem aquests informes com a eines claus per la investigació, llavors assumim la responsabilitat també d'arribar fins al fons i entendre què ha passat, perquè és molt greu.

I justament referenciant també tota la feina que s'ha fet a nivell internacional, perquè nosaltres, Irídia, entenem aquesta problemàtica des d'una visió molt més enllà, creiem que no podem lluitar contra el programa espia només aquí, sinó que s'ha de fer amb una perspectiva global i que generi un impacte global. I és per això que també hem intentat instaurar mecanismes d'enxarxament amb altres organitzacions de persones afectades, però de persones que litiguen en altres països per també poder sumar, per compartir estratègies, per intercanviar idees a l'hora de lluitar això, tenint en compte que, malauradament, sí que coneixem tots aquests casos de persones afectades, tant a Hongria, com a Polònia, com a Itàlia, destapat fa un parell de mesos un nou programari espia Paragon, fins i tota Sèrbia. Ho coneixem també a Palestina, al Sàhara Occidental, ho coneixem a Mèxic.

Hi ha molts contextos en què això es coneix, però el que encara no es coneix és cap cas en què s'hagi aconseguit una victòria per part d'una persona afectada per Pegasus. I això és el que és molt greu, perquè als Estats no els interessa, òbviament, desclassificar informació, perquè són ells els perpetradors, i com de revictimitzant

és, al final, per una persona afectada, haver d'enfrontar-se a tota la maquinària de l'Estat quan és l'Estat el responsable que no vol desclassificar informació en aquest sentit.

I m'agradaria esmentar breument, perquè crec que és interessant i suma una mica en aquesta perspectiva internacional a l'hora d'entendre quines són les eines i quins són els debats que hi ha ara mateix en l'àmbit estatal internacional, i també, sobretot, europeu, en aquest cas, al que faré referència, és que el mes de desembre de l'any passat la Comissió de Venècia, també per encàrrec de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, va realitzar un informe en què justament intenta, amb una anàlisi comparada, entendre quin hauria de ser el marc legislatiu per poder utilitzar programari espia.

El que diem és que les conclusions són molt clares. Un programari espia com Pegasus, que és un arma de vigilància vint-i-quatre hores, que no té cap mena de control, no compleix amb cap de les conclusions ni recomanacions que fa la Comissió de Venècia. És a dir, hauria de ser totalment prohibit, i això és així. És així, ens ho diu la Comissió de Venècia, que ha estudiat el cas, ha estudiat també un anàlisi comparativa dels diferents contextos. I el que ens passa és que, si mirem una mica el nostre propi context i entenem què passa a l'Estat espanyol, veiem que el marc legislatiu és totalment obsolet. La llei dels secrets oficials és franquista, però és que la llei del CNI no està preparada per poder controlar i legislar un programari d'aquestes característiques tan invasives, perquè no estipula cap mena de control, ni previ, ni durant, ni després. I això el que permet és que s'utilitzi de manera desproporcionada en aquells casos que hi ha autoritzacions oficials. Els que no, parlem d'un espionatge il·legal.

Llavors, també siguem conscients que fins i tot el marc legislatiu espanyol és obsolet i permet aquest espionatge massiu, arbitrari i desproporcionat.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Sí, moltes gràcies per les vostres intervencions. No sé si algú voldrà exercir torn de rèplica... *(Pausa.)*

Doncs, només agrair a les entitats que ens heu acompanyat avui i que ens esperoneu també. Que no n'hi ha prou amb parlar, sinó que arribem a conclusions i que puguem aplicar-les de manera pràctica.

Moltes gràcies, de veritat, a tots quatre per ser avui aquí i endavant amb la feina que tenim.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT